Reprinted from Annals of Oriental Research of
Volume XXIII - Part II

TAMILIL VINAICHOL MARAPUM AGARATHIGALIL AVAI AMAINTHULLA MURAIYUM

AND

'KAL' VIGUTHI PARRIYA KARUTHUKKAL

BY

M. Shanmukham Pillai

தமிழில் வினைச்சொல் மரபும் அகராதிகளில் அவை அமைந்துள்ள முறையும்

(மு. சண்முகம் பிள்ளை, தமிழ் விரிவுரையாளர்,
திருக்குறள் ஆராய்ச்சித் துறை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்)

வினைச் சொல்லின் பொது இயல்பு :

இருதிணை ஐம்பால் மூவிடம் என்னும் பொருள்களில் வரும் வினைச் சொற்களையே இலக்கண நூல்கள் முதன்மையாகக் கொண்டு விளக்குகின்றன. வினைச்சொல்லுக்கே சிறப்பாக உரிய முக்காலங்களை உணர்த்தும் தன்மையினால், காலம்பற்றியும் வினை வேறுபாடு வகைப்படுத்தப் படுகிறது. முற்று வினைகளையே யன்றிப் பெயரெச்ச வினையெச்சங்களும் வினைப் பகுதியில் விளக்கப் படுகின்றன.

பொதுவாக வினையியலில், வினைபற்றிய இலக்கணங் கூறும் பகுதியில், உயர்திணை வினை, அஃறிணை வினை, இருதிணைப் பொது வினை, வினையெச்சம், பெயரெச்சம் என்ற அடைவில் அமைத்துக் காட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.* காலம்பற்றித் தெரிநிலை, குறிப்பு என்னும் பாகுபாட்டை எல்லாவகை வினைகளிலும் காண்கிறோம்.

வினைச்சொற்களில் திணை, பால், எண், இடம், காலம், முதலிய பொருள்களை உணர்த்தும் பகுதி யாது எனின், விகுதி இடைநிலை முதலியனவாம். தொல்காப்பியர் பெயர், வினைச் சொற்களின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்துக்களே இருதிணை ஐம்பாற் பொருளை உணர்த்தும் என்பர். நன்னூலார் இவற்றை விகுதியெனப் பிரித்துக்காட்டி விளக்கம் தருகிறார்.

'இருதிணை மருங்கின் ஐம்பா லறிய
ஈற்று நின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே'

(தொல். சொல். கிளவி. 10)

---

*பவணந்தி முனிவரும் முற்று, எச்சம் எனத் தொல்காப்பியர் முறையையே மேற்கொண்டு கூறினும் எச்சங்களை உணர்த்தும் போது பெயரெச்சத்தை முதலில் விளக்கி, அதன்பின்னரே வினையெச்சத்தை விளக்குவாராயினர்.

என இச்சூத்திரத்தில் சொற்களின் ஈற்றில் வரும் எழுத்துக்கள் பொருளுணர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதவை என்பதைத் தொல்காப்பியர் வெளியிடுகிருர் பெயரியல், வினையியல்களில் ஈற்றெழுத்தைக் கொண்டே இலக்கணம் வகுத்துரைக்கப் படுகிறது.

இவற்ருல், சொல்லின் முழுவடிவமே பொருள் விளக்கத்திற்கு ஏற்றது என்பது புலனுகிறது. எனவே, வினைச் சொற்களைப் பகுதியளவானன்றி முழுமையாகக் கொண்டு பொருள் காண்பதே சிறந்த முறையென்று தோன்றுகிறது.

நிகண்டுகளில் வினைச்சொல் மரபு :

அகராதி நிலையில், அகராதிகள் தோன்றுவதற்கும் நெடுங் காலத்துக்கு முன்னர், சொற் பொருள் உணர்த்தும் கருவி நூலாய் விளங்கிய நிகண்டு நூல்களில் வினைச் சொற்களை அமைத்துள்ள முறை கவனிக்கத் தக்க தொன்ருகும். ஒரு பொருட்பல் பெயர்த் தொகுதிகளுள் ஒன்ருகச் 'செயல் பற்றிய பெயர்த் தொகுதி' என ஒன்று நிகண்டு நூல்களில் அமைந்துள்ளது. இத்தொகுதியில் ஒரு பொருள் பற்றி வரும் வினைச் சொற்களையெல்லாம் தொழிற்பெயர் வடிவில் கொடுத்துள்ளார்கள்.

> '*தொட்டல், பிடித்தல், வளைத்தல், பந்தித்தல்,*
> *விசித்தல், சிமிழ்த்தல், வீக்கல், சுருக்கல்,*
> *அசைத்தல், இசைத்தல், யாப்பே, இமிழ்த்தல்,*
> *தொடுத்தல், ஆத்தல், யாத்தல், தொடர்தல்,*
> *ஆர்த்தல், பிணித்தல், கட்டல் ஆகும்*'

என்பது திவாகரத்தில் வரும் ஒரு சூத்திரம். இங்கே 'கட்டல்' என்னும் பொருள் தரும் வேறு வினைச் சொற்களின் தொழிற் பெயர் வடிவங்களைத் தொகுத்துக் காட்டியிருத்தல் காணலாம். இம் முறையில்தான் எல்லா நிகண்டுகளும் வினைச் சொற்பொருளை விளக்குகின்றன.

பண்டை உரையாசிரியர்கள் கொண்ட சில மரபுகள் :

நச்சினர்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகர் முதலிய பண்டை உரையாசிரியர்கள் பொழிப்புரையாக எழுதும் பொழுது மூலபாடத்தில் அமைந்துள்ள வினை விகற்பங்களுக்கு ஏற்ற வகையிலேயே எழுதுகின்றனர். ஆனல், தனிப்பட ஏதேனும் ஒரு வினைச் சொல்லை எடுத்து விளக்குமிடத்துப் பெரும்பாலும் அதன் தொழிற் பெயர் வடிவங்களைக் கொடுத்தே விளக்கம் தருகின்றனர்.

உதாரணம் :

1. ‘ மடங்கா விளையுள் நாடு கிழவோயே ’ (புறம் - 200 : 17)
“ மடக்குதல் - போக மொருக்குதல்.”

2. ‘ உல மருவோரே ’ (புறம் - 207 : 11)
“ உலமரலும் அலமரல் போல்வதோர் உரிச்சொல்.”

3. ‘ மான் கணம் மரம் முதல் தெவிட்ட ’ (குறிஞ்சிப்பாட்டு 217)
“ தெவிட்டல் அசையிடுதலுமாம்.”

4. ‘ குழலும் யாழும் அமிழ்தும் குழைத்த ’ (சிலப்பதிகாரம் - மனையறம் - 58)
“ குழைத்தல் - கூட்டுதல் ” (அரும்பதம்)

5. ‘ அறைபோகு அமைச்சர் ’ (சிலப். இந்திர விழா - 130)
“ அறைபோதல் - கீழறுத்தல்.” (அடியார்க்கு நல்லார்)

6. ‘ மண்ணக மடந்தையை மயக்கொழிப்பனள் போல் ’ (சிலப். கொலைக் களக் - 40)
“ மயக்கொழித்தல் - மயக்கம் தீர்த்தல்.”

7. ‘ முன்னிற்பவை ’ (திருக்குறள் - 64 : 6)
“ முன்னிற்றல் - அழியாது நிற்றல். ” (பரிமேலழகர்)

8. ‘ மறுகின் மறுகும் மருண்டு ’ (திருக்குறள் - 114 : 8)
“ மறுகுதல் - அலராதல். ” (பரிமேலழகர்)

மேலே காட்டிய உதாரணங்களால் பண்டைய உரையாசிரியர் களும் நிகண்டு நூல் மரபுப்படி தொழிற் பெயர் வடிவுகளை மேற் கொள்ளுதல் தெளிவாம்.

அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலி யோர் பகுதி விகுதிகளைக் கூட அங்கங்கே சுட்டிக் காட்டிச் செல்கின்றனர்.

உதாரணம் :

1. ‘ போற்றி ’ “ இகரம் வியங்கோள் விகுதி ” (சிலப். அடியார்க்கு நல்லார்)

2. ‘ காட்டி ’ (சிந்தாமணி - கோவிந்தையார்)
“ இ வியங்கோள் விகுதி.”

3. ‘ கடைத்தும் ’ (குறள் : 637)
“ கடைத்து மென்புழி ‘ து ’ பகுதிப்பொருள் விகுதி. ”

4. ‘ அறிகொன்று ’ (குறள், 638)
“ ‘அறி’ என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.”

5. ‘ தெற்றென்க மன்னவன் கண் ’ (குறள் : 581)
“ தெற்றென் என்பது பகுதி.”

இலக்கண நூல்களில் வினை முதனிலை கொள்ளும் மரபு :

இலக்கண ஆசிரியர்களுக்குள் வீரசோழிய முடையாரே வினைப் பகுதிகளைப் பற்றி முதன் முறையாக ஆராய்ந்தவரென்று தோன்று கிறது. இவர் 'தாதுப் படலம்' என ஒன்று சொல்லதிகாரத்தில் அமைத்துள்ளார். இதில் நட, அடு, செய் முதலிய தாதுக்களையும் அவற்றோடு பால் முதலியன காட்டும் வான், ஊ, மை, அன் முதலிய பிரத்தியங்களையும் எடுத்துக்காட்டி, விளக்கம் தருகிறார். இதன் உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனார், 'தமிழ்த் தாது', 'வடமொழித் தாது', 'திசைச்சொல் தாது' என வினை யடிகளை மூவகையாகப் பகுத்துக் காட்டுகிறார். ஆயினும், நன்னூ லாரைப் போன்று வினைச் சொற்களின் பகுதி விகுதி இடைநிலை பற்றி அத்தனை தெளிவாக இந்நூலில் இல்லை. மேலும் வடமொழி, அறிவும் உடையார்க்கே இவருடைய முறை நன்கு விளக்கமாகும்.

நன்னூலாரோ, 'பதவியலென' ஓரியலைத் தமது எழுத்ததி காரத்தில் வகுத்துக் கொண்டு, சொற்களைப் பகுபதம், பகாப்பத மெனக் கூறுபடுத்தி, விளக்கம் தருகிறார். இவர் காட்டும் பகுதி, விகுதி, இடைநிலை, சாரியை, சநதி, விகாரம் என்னும் பகுபத வுறுப்பு இலக்கணங்களால் வினையடிகளின் தன்மை நமக்கு நன்கு புலனாகிறது.

மொழிக்கு ஈற்றில் வரும் இருபத்து நான்கு எழுத்துக்களுள்ளே 'எ' என்பது மொழியீறாக வாராமையின் அதனை விலக்கி, ஏனை இருபத்து மூன்று ஈறுகளிலும் வரும் வினைப் பகுதிகளை ஈறு பற்றி வாய்பாட்டு முறையில் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

அது வருமாறு :

> '*நட, வா, மடி, சீ, விடு, கூ, வே, வை,*
> *நொப், போ, வெள, உரிஞ், உண், பொருந்,*
> [*திரும், தின்,*
> *தேய், பார், செல், வவ், வாழ், கேள், அஃகு என்று*
> *எய்திய இருபான் மூன்றும் ஈற்றவும்,*
> *செய்என் ஏவல் வினைப் பகாப் பதமே.*'
>
> (*நன்னூல் 1 : 137*)

இவர் தந்துள்ள முறைப்படி, வினையடிகள் எல்லாம் ஈறுபற்றி இருபத்து மூன்று வகைகளாக அமைந்து விடுகின்றன.

இம்மூலங்களோடு பால், இடம், காலம் முதலியன உணர்த்தும் விகுதி முதலியன சேர்ந்து முற்றாகவும், எச்ச விகுதிகள் சேர்ந்து

எச்சமாகவும், வினைவிகற்பங்கள் விரிந்து பரந்து செல்கின்றன. இவர் காட்டிய முறையையே இதுகாறும் தமிழறிஞர்கள் மேல்வரிச் சட்டமாகக் கொண்டுவந்துள்ளார்கள்.*

அகராதி ஆக்கியோர் வினைச்சொற்களை அமைத்தவகை :

தமிழகராதியின் வழிகாட்டியாக விளங்கிய முதல்வர் வீரமா முனிவர் ஆவார். இவரே இன்று காணும் தமிழகராதிகளைப் போல சொல்லையும் பொருளையும் அகராதிகக்கிரமத்தில் அமைத்துத் தந்தவர். நிகண்டுகளில் காணும் சொற்பொருள்களை அகராதி முறையில் இவர் மாற்றியமைத்துள்ளார்.†

நிகண்டுகளுள் முதல் பத்துத் தொகுதிகளில் கூறிய பொருள்களைப் பொருளகராதி யென்னும் ஒரு பகுதியாக வீரமாமுனிவர் செய்துள்ளார். பதினோராந் தொகுதியில் எதுகைத் தொடையாகக் கூறிய பெயர்களைத் தொடையகராதி, பெயரகராதி என இரு பகுதியாக அமைத்துள்ளார். பன்னிரண்டாந் தொகுதியில் கூறிய தொகைப் பொருள்களைத் தொகையகராதியென வகுத்துள்ளார். இங்ஙனமாக, இவரது அகராதி பொருளகராதி, பெயரகராதி, தொடையகராதி, தொகையகராதி யென நான்கு பகுதியாக அமைந்து, 'சதுரகராதி' யென்னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

இவர் நிகண்டுகளைப் பின்பற்றி வினைச் சொற்களைப் பெயர் வடிவிலேயே தந்துள்ளார். வினைச்சொற்பொருளில் ஏவல், வினையெச்சம், வியங்கோள்முற்று என்று எழுதிச் செல்கிறார். இதுபற்றி அவரெழுதிய குறிப்பு நோக்கத் தக்கது :

பெயரகராதி தொடையகராதிகளில் வினை வகை :

"பெயரகராதி, தொடையகராதிகளில் ஏவல், வினைமுற்று, வினையெச்சம், வியங்கோண் முற்றெனக் காட்டியிருக்கும் சில

---

* *சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப்பிள்ளை அவர்களின் 'வினைப்பகுபத விளக்கம்' என்னும் நூலில் நன்னூலில் உள்ளபடி இருபத்து மூன்று ஈறுகளைக் கொண்டு வரும் வினைப்பகுதிகளுக்கு முறையே வினைவிகற்பங்களை விவரித்து உரைத்தல் காணலாகும்.*

† *சொற்பொருள்களை அகராதிக் கிரமத்திலேயே எங்கும் கொடுத்துள்ளார். உதாரணமாக, 'ஆக்கம்' என்பதற்குச் 'செல்வம்' என்பதே நேர் பொருளாகும். இவரது அகராதி முறையமைப்பால் இலக்குமி என்பது முதற்பொருளாக அமைந்து விடுகிறது. (இலக்குமி, இலாபம், எழுச்சி, கொடிப்படை, செல்வம், படைவகுப்பு, பொன்)*

வற்றை வழியாகக் கொண்டு இலக்கண நூல்களில் வினைச் சொற்குக் கூறிய இறுதி நிலையுடைய ஏனைய சொற்களையும் அவ்வச் சொல்லெனக் கண்டுணர்க.''

இக்குறிப்பினால் ஆசிரியர், அகராதியில் காட்டிய வினைவடிவங் களோடு ஏனைய வினை விகற்பச் சொற்களையும் நமக்குக் குறிப்பிக கின்றார். ஆனால், அவ்வினை விகற்பச் சொற்களை இனஞ்சுட்டவில்லை யாயினும், அகராதியைப் பயன்படுத்துவோருக்கு அவையும் அறியத் தக்கனவே என்பது இவர் கருத்தாகும்.

இவருக்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ்-போர்த்துகீய அகராதி, தமிழ் இலத்தீன் அகராதி, தமிழ் ஆங்கில அகராதி என இருமொழி யகராதிகள் சில வெளிவந்துள்ளன. அவற்றைப் பார்க்குமுன், சதுரகராதியைப் போன்று ஒரு மொழி அகராதியா யமைந்த தமிழக ராதிகளை முதலிற் கவனிப்போம்.

தமிழ்ச் சொல்லகராதி :

சதுரகராதிக்குப் பின் வந்த ஒருமொழி யகராதிகளுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை ஆக்கிய 'தமிழ்ச் சொல் லகராதி.' இது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அச்சிடப் பெற்றமையால், 'சங்க அகராதி' யெனவும் வழங்கும். இவர் வினைப் பெயர்களையே யன்றி எச்சங்களையும் காட்டியுள்ளார். உதாரணமாக, 'அகல்' என்ற மூலச் சொல்லோடு அகல்கை, அகல்வு, அகல்வோர், அகலர், அகலல், அகலன், அகலுகை, அகலுதல், அகறல், முதலியவற்றைக் காட்டியுள்ளது காணலாம்.

இலக்கியங்களிற் பயின்ற சொற்களையே இவர் முக்கியமாகக் கொண்டிருப்பதால், அவற்றிற் பயிலாத வினை விகற்ப வடிவங்களை இவர் காட்டாது விட்டிருக்கலாம். திரிசொற்களான ஒரு சில வற்றைக் காட்டி, பிறவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்திருக்கலாம். ஆயினும், இலக்கியத்தில் வந்துள்ள வினை விகற்பங்களைக் காட்டுதல் அவசியம் என்பதே இவர் கருத்து. இதனைப் பின்வரும் முகவுரைப் பகுதியால் அறியலாம் :

''எட்டு வேற்றுமைகளிலும் வெவ்வேறு உருபு பெற்றும், ஒரு வேற்றுமை யிற்றானே பல உருபு பெற்றும் வரும் பெயரின் விகார ரூபங்களையும்—பகுதியினின்றும் பலவேறுபடப் பிறக்கும் வினையின் விகார ரூபங்களையும்—தனித்தனி யெழுதிப் பொருள் விளக்கிக் காட்டுதல் பயன்படும். ஆயினும் விரிவஞ்சி அங்ஙனங் காட்டாது விட்டோம். பயன்படும் என்பது கருதிச் சில இடங்களில் எச்ச வினைகளுக்கும் பொருள்கூறி உதாரணங்கள் காட்டப்பட்டன''.

இலக்கியச் சொல்லகராதியும் பிறவும் :

அடுத்து, சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் பிள்ளை தொகுத்த 'இலக்கியச் சொல்லகராதி'யைக் குறிப்பிடலாம். இவரும் வினைப் பெயர் வடிவங்களையே காட்டியிருக்கிறார். வினைவிகற்பச் சொற் களின் பொருள் வேண்டுவோர் வினைப்பெயர்களை நோக்கி அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் :

"இவ்வகராதியிலே இலக்கியத்தில் வரும் பெயர்ச் சொற்களே பெரும்பாலும் வரும். வினைச்சொற்கள் வாரா. வினைச் சொற் பொருள் வேண்டுவோர் ஈண்டு வருந் தொழிற்பெயர் நோக்கி அறிக. ஒருவி, ஒருவ ; ஒல்கி, ஒல்க ; அலமந்து, அலமர ; அட்டு, அட— முதலிய வினைச் சொற்களின் பொருள்களை வேண்டுவோர் ஒருவுதல், ஒல்குதல், அலமரல், அடுதல் முதலிய தொழிற் பெயர்களை நோக்கி அவைகளை அறிக. இடைச் சொற்களும் இங்கே வாரா. அவைகளை நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களுணோக்கி அறிக. உரிச் சொற் களுள்ளும் அரியனவாய திரிசொற்கள் சிலசில வரும்" என்பது இவரது உபக்கிரமணிகையிற் காணும் குறிப்பு.

இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், 'தற்காலத் தமிழ்ச் சொல்லக ராதி'யை யாக்கிய திரு. ச. பவானந்தம் பிள்ளையவர்கள் உயர், உயர்த்து, உயிரோம்பல், உயிர்ப்பு, உய் என்பன போன்று வரும் வினைச்சொற்களை யடுத்து, பிறை வளைவுக்குள் (வி) என்று கொடுத்து, வினையென்பதைச் சுட்டியுள்ளார். உய்த்தல், உறுத்தல் போன்று தொழிற் பெயர் விகுதியுடன் வரும் சொற்களைப் பிறை வளைவுக்குள் (தொ. பெ.) என்று காட்டியிருக்கிறார்.

ஒரு மொழி யகராதி ஆக்கியவர்களெல்லாம் வினை விகற் பங்களில் ஒரு சிலவற்றைக் காட்டிப் பிறவற்றையும் உய்த்துணரச் செய்ய முயன்றுள்ளனர் என்பது மேற் கூறியவற்றால் விளங்கும். ஆயினும், அவர்கள் காட்டிய முறைகள் வினைவிகற்பங்களை விளக் கும் வகையில் ஓர் ஒருமைப்பாடுடையனவாக இல்லை.

பெப்ரீசியஸ் அகராதி :

இனி, இருமொழியகராதிகளில் தமிழ், ஆங்கில அகராதியை யமைத்தோர் மேற்கொண்ட முறைகளை நோக்குவோம். இதில் முதலாவது கூறத்தக்கது. ஜான்ஃபிலிப் பெப்ரீசியஸ் ஆக்கிய அகராதியாகும். இவர் 1779-இல் வெளியிட்ட அகராதியை 1809-இலும், 1910-இலும், 1933-இலும் பிறர் திரும்பப் பதிப்பித்

துள்ளார்கள். ஒவ்வொரு பதிப்பிலும், பதிப்பாசிரியர்கள் புதிய சொற்பொருள்களைச் சேர்த்துப் பெருக்கி வந்துள்ளார்கள். இந்த அகராதி தமிழ் கற்கும் ஆங்கிலேயப் பாதிரிமார்களுக்கும், மேனாட்டு வணிகர்களுக்கும் பெரிதும் பயன்படுமாறு செய்யப் பெற்றது. வினைப் பகுதியோடு அதனுடைய பிற விகற்பங்களில் சிலவற்றைத் தனிப்படவும், தொடர்களாகவும் இவர் காட்டி யிருக்கின்றார். உதாரணமாக, உயர் என்பதன் கீழ், "உயர்ச்சி, உயர்த்தி, உயர்பு, உயர்ப்பு, உயர்வு, சம்பள உயர்வு, உயர்த்தர உத்தியோகஸ்தன், உயர்வுக்கு வழி, உயர, உயர ஏற, உயரக் கிளம்ப, உயரப் பார்க்க, உயரப்போக, உயர்குலம், உயர்திணை, உயர் நிலம், உயர்ந்த சரக்கு" என்பவற்றைக் காட்டியிருத்தல் நோக்கத் தக்கது.

வினைப் பகுதிகளை யமைத்துள்ள முறைபற்றி இந்த அகராதியின் முகவுரையில் காணும் கருத்துக்கள் அறியத் தக்கன :

மேனாட்டார் தமிழ் வினைச் சொற்களை எளிதில் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் 'கிரால்' என்னும் மொழி நூல் வல்லுநர் காட்டிய முறையை இவர் மேற்கொண்டுள்ளார். அதாவது தமிழ் வினைகளின் ஏவல் பகுதி வடிவங்கள் கொடுக்கப் படுகின்றன.

வினை விகற்ப வடிவங்களின் ஒருமைப் பாட்டை 'கிரால்.' விளக்கிய முறையில் I-VII வரையுள்ள எண்களால் எண்ணிட்டுக் காட்டியுள்ளார். இவரது முறையில் ஒரு சில வினைகள் காட்ட முடியாது போயினும் பெரும்பான்மை வடிவங்களும் அடங்கி விடுகின்றன.

'கிரால்' முறையாவது :

1. மென்மை வடிவு

எண்	வேர்ச்சொல்
I.	செய் ஆள், ஆளு கொல், கொல்லு
II.	அறி
III.	ஆக்கு
IV.	நகு

2. இடைமை வடிவு

V.
- a { உண், உண்ணு / தின்
- b { கேள், கேளு / கல்

3. வன்மை வடிவு

VI. தீர்

VII. நட

மேற் காட்டிய I முதல் VII எண்வரை காட்டப்பட்டுள்ள வினையடி வாய்பாடுகளின் எண் கொண்டு வினைப்பகுதிகளைப் பெப்ரீசியஸ் அகராதி விளக்கிச் செல்கிறது. இவ்வாய்பாடுகள் வினைவிகற்பங்களின் போக்கினை அறிவிக்கும் ஒரு குறிப்பாக உள்ளன.

ராட்லரின் வினை அமைப்பு முறை :

ராட்லர் என்பவர் வினையின் நிகழ்கால வடிவத்தைக் காட்டி அதோடு ஏனைய இறந்தகால, எதிர்கால இடைநிலை விகுதி வடிவங்களையும், இடைநிலை எச்ச விகுதி வடிவங்களையும் காட்டிச் சுருக்கக் குறிப்பு எழுதியுள்ளார். இதன் கீழ் ஏனைய வினை விகற்பங்களையும், தொடர் வடிவங்களையும் சிறிது உள்ளடக்கி அமைத்துள்ளார். தவிரவும், அவ்விகற்பங்களைத் தனியாகவும் அகராதி அடைவில் கொடுத்து, அவ்விடங்களில் பொருள் தாராது, நிகழ்கால வினை வடிவங்களைப் பார்க்குமாறு குறிப்புக் கொடுத்துள்ளார். கிரால் பகுப்பு முறையை இவர் மேற்கொள்ளவில்லை.

வின்ஸ்லோவின் அமைப்பு :

வின்ஸ்லோ என்பவர் வினைப் பகுதிகளைக் கொடுத்து அதனோடு சேர்த்து நிகழ்கால முற்று, இறந்தகால முற்று, எதிர்கால முற்று, நிகழ்கால வினையெச்சம் ஆகிய வடிவங்களையும் உடன் கொடுத்துள்ளார். அதாவது - செய், செய்கிறேன், செய்தேன், செய்வேன், செய்ய என்றாற் போல.

மேலும், வின்ஸ்லோ அகராதியில் வினைப்பகுதிகள் எல்லாம் உகரச் சாரியையுடன் கூடிய வடிவில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதன் கீழ் அவ்வினைப் பகுதியோடு வரும் ஒருசில வழக்குத் தொடர்களும் உடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

உதாரணம் வருமாறு :

அகலு - அகல், கிறேன், அகன்றேன், வேன் அகல

2. அதிகரிக்க

3. பிரிய

4. பரவ

5. விலக.

அகலநிற்றல்

அகலல் - அகறல்

அகலுகை - அகல்கை

அகல்வு

அகல்வோர்

அகன்றவறிவு

அகழு - அகழ், கிறேன், அகழ்ந்தேன், வேன், அகழ.

அகழான்

அகழானெடுத்தல்'

அகழி - அகழ்

ஆழு - ஆழ்கிறது, ஆழ்ந்தது, ஆழும், ஆழ.

அழுந்த, 2. தாழ

ஆழ்ந்த கருத்து

ஆழ்ந்த வறிவு

ஆழல்

ஆழ்த்து - கிறேன், ஆழ்த்தினேன், வேன், ஆழ்த்த.
தாழ்க்க. 2. கட்ட.

தமிழ் லெக்ஸிகன் :

இதற்குப் பின்னர், தமிழ் லெக்ஸிகன் ஆக்கியோர், வினைச் சொற்களை விளக்கும் பொருட்டு, 'கிரால் முறை'யில் கொடுக்கப் பட்டுள்ள 12 வினையடிகளையும், இப்பன்னிரண்டு வாய்பாட்டில் அடங்காத வினைகளை 13-ஆம் வாய்பாடாகவும் கொண்டு பின் வருமாறு 1 முதல் 13 வரை எண்ணிட்டுக் காட்டியுள்ளார்கள் :

அதாவது :—

1.	செய்	8.	தின்
2.	ஆள்	9.	கேள்
3.	கொல்	10.	கல்
4.	அறி	11.	தீர்
5.	ஆக்கு	12.	நட
6.	நடு	13.	ஒழிபு
7.	உண்		

பெப்ரீசியஸ் முறையைப் போல வினைப் பகுதியை மட்டும் காட்டாது, லெக்ஸிகனில் அதனோடு இணைகோடிட்டு (Hyphen) 'தல்' அல்லது 'த்தல்' என்பவற்றைச் சேர்த்துக்காட்டியுள்ளார்கள். துணை வினை சேர்ந்து தொடர்மொழிப் பகுதியாய் வருகின்ற இடங்களில் எண் குறிப்பு இல்லை. ஆனால், அவற்றின் ஈற்றில் வரும் சேர்ந்த துணைவினையின் நிலையையே இதுவும் பெறும் என்றும் குறிப்புக் கொடுத்துள்ளனர்.

லெக்ஸிகனில் அகராதி அடைவில் அங்கங்கே எண் இட்டுக் காட்டப்பட்ட வினைப் பகுதிகளை யெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி, 13 வாய்பாடுகளின் கீழ் அமைவு செய்து, தமது 'வினைத்திரிபு விளக்கம்' என்னும் நூலில் மு. இராகவ அய்யங்கார் அவர்கள் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

கிரால் முறையை மேற்கொண்டு லெக்ஸிகனில் அமைத்த 5-ஆம் எண்ணின் 'ஆக்கு' என்பதை 'அஞ்சு' வாய்பாடு என்றும், 6-ஆம் எண்ணின் 'நடு' என்பதை 'நகு' வாய்பாடு என்றும், 11-ஆம் எண்ணின் 'தீர்' என்பதை 'பார்' வாய்பாடு என்றும், மு. இராகவ அய்யங்கார் அவர்கள் காட்டியுள்ளமையே இதிலுள்ள வேறுபாடு.

லெக்ஸிகன் முறை

லெக்ஸிகனில் வினைபற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள மற்றோர் செய்தியும் கவனிக்கத் தக்கது. செயப்படு பொருள் குன்றா வினை (tr.) செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை (intr.) என்னும் பாகுபாடு பற்றிய குறிப்பு எல்லா வினைகளுக்கும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது பெப்ரீசியஸ் அகராதியைப் பார்த்து மேற்கொண்ட முறையே. நன்னூலார்,

'செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம்,
செய்பொருள், ஆறும் தருவது வினையே'

என்று வினைச் சொல் தரும் பொருள்கள் ஆறனுள் ஒன்றாகச் செயப் படுபொருளைச் (செய்பொருளை) சுட்டியுள்ளார்.

'ஆறுந் தருவது வினையே' என்னும் தொடரில் வரும் உம்மையின் ஆற்றலால் சில குறைந்தும் வரலாம் என்று கொண்டு செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையையும் உரையாசிரியர்கள் விளக்கிக் காட்டுகின்றார்கள்.

காலங்காட்டுதல் ஒன்றே வினையின் சிறப்பிலக்கணமாக இருக்க, செயப்படுபொருளை மட்டும் குறித்துக் காட்டுவது மேனாட்டார் கொள்கைக் கேற்ப அமைந்ததாகும் எனக் கருதலாம்.

வினையின் ஆறு பொருள்களும் தெளிவாகத் தெரிவது வினை முற்றுக்களிலேதான். ஆதலால், வினைப்பகுதிகளிலிருந்து பிறக்கும் வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வினையாலணையும் பெயர், தொழிற்பெயர் முதலிய அனைத்து வடிவங்களையும் இலக்கியங்களில் ஆட்சிபெற்றுள்ளபடி கொடுப்பது மொழியியல்புக்கு ஒத்ததாகலாம்.

வினை விகற்ப அடைவு வேண்டும்

இனிவரும் புது அகராதியில் வினைச்சொல் விகற்பங்களை யெல்லாம் வினையடிகளின் கீழ் சிறிது உள்ளடக்கிக் கொடுப்பது வினைச்சொற்களின் வளர்ச்சி நிலையை அறிய உதவுவதாகும். வினை முற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம், வினையாலணையும் பெயர், தொழிற் பெயர் என்னும் அடைவில் திணை, பால், எண், இடங் களுக்கியைய வினைச் சொற்களை வகைப்படுத்திக் காட்டுதல் நல மாகும். தன்வினை - பிறவினை, செய்வினை - செயப்பாட்டு வினை, உடன்பாட்டுவினை, எதிர்மறைவினை ஆகியவற்றையும் ஒன்றையடுத் தொன்று அமைத்தல் பொருத்தமுடையதாகும். மூலச் சொல்லுக்கு மட்டும் பொருளெழுதிப் பிறவற்றிற்குப் பொருளெழுதாது அதன் விகற்ப நிலையை மட்டும் சுட்டினால் போதும். வினைவிகற்பங்களிற் கூட வழக்குப் பயிற்சியில்லாத வடிவங்களுக்குப்—(உயர்ந்தன்று, வந்தைக்க என்பன போன்றவற்றிற்குப்)—பொருளெழுதுவது அவ சியமாகலாம்.

தெரிநிலை வினைகள் முதனிலையடியாகப் பிறந்து இடைநிலை, சாரியை, முதலியவற்றைப் பெற்று வருவதைப் போலக் குறிப்பு

வினைகள் பெயர்ச் சொல், உரிச்சொல், இடைச்சொல் என்னும் இவைகளினடியாகப் பிறந்து விகுதிகளையும் சிறுபான்மை சாரியை களையும் பெற்றுவரும் இயல்புடையனவாம் தெரிநிலை வினைச் சொற்களை முதனிலையடியின் கீழ் அமைப்பது போல, குறிப்பு வினை களை அவற்றுக்கு மூலமான பெயர், உரி, இடை அடிகளை அடுத்து அமைப்பது முறையாகும்.

இவ்வாறாக வினைவிகற்பங்களை யெல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்துத் தரும் ஓர் அகராதி வினைச்சொற்களுக்கு எனத் தனியாகவே அமைக்கப் பெற வேண்டும். புலவர் பெருமக்கள் தத்தம் இலக்கி யங்களில் பயன்படுத்தியுள்ள வினைவிகற்பங்களை எல்லாம் அந்தந்த நூல் மேற்கோள் விளக்கத்துடன் ஒருங்கு தொகுத்து, அவற்றின் வளர்ச்சி அடிப்படையில் அமைப்பது தமிழில் வினைச்சொற்களின் வளர்ச்சியை அறிய உதவும். மேலும், புதுப்புது வினைச்சொற்களை ஆக்குவதற்கும், கருத்துக்களுக்கு ஏற்ற வினைச்சொற்களைத் தெரிந்து வழங்குவதற்கும் இந்த அகராதி துணைபுரியும். எனவே, ‘வினை விகற்ப அகராதி’ ஒன்று தனிப்படத் தொகுத்து அமைத்தல் நம் மொழிக்குச் செய்யும் சிறந்த பணிகளுள் ஒன்றாக அமையும்.

‘கள்’-விகுதி பற்றிய கருத்து(க்)கள்

(மு. சண்முகம் பிள்ளை, தமிழ் விரிவுரையாளர்)

மரியாதைப் பேச்சு :

மலரில் உள்ள கள் (தேன்) மாந்தரால் விரும்பப்படுவது; தேவனுக்கும் உவப்பான சிறந்த பொருள். ஆனால், மயக்கந்தரும் கள்ளோ பஞ்சமா பாதகங்களுள் ஒன்றாய் வெறுக்கப்படுகிறது. இன்றைய பேச்சுவழக்கில் பன்மை குறிக்க வழங்கும் ‘கள்’ விகுதி பெருமதிப்பிற்குரியதாகிறது; மரியாதைப் பன்மைக்கு இவ்விகுதி இன்றியமையாது வேண்டப் படுகிறது. ஒருவரைக் குறித்து, ‘வநதார்’ என்பதை விடவும் ‘வந்தார்கள்’ என்று வழங்குவதே ஏற்றதொரு மரியாதைப் பேச்சாகக் கருதப்படுகிறது.

‘கள்’ - விகுதி அஃறிணைப் பன்மைக்கே :

‘கள்’ விகுதி அஃறிணை - ஒருமைப் பெயரோடு வந்து பன்மைப் பொருளைக் குறிக்க வழங்கிய காலம் பழங்காலம். அஃறிணைப் பொருள்களின் பன்மை குறிக்கவே இது முன்பு வழங்கியது. பால் காட்டும் உறுப்பு இன்றி ஒருமை பன்மைகளுக்குப் பொதுவாய் நிற்கும் அஃறிணையியற் பெயர்களுடன் ‘கள்’ விகுதி சேர்ந்தால் அது பன்மைப் பொருளைச் சுட்டும் எனத் தொல்காப்பியர் விதி வகுத்துரைக்கிறார். இதன்படி மாடுகள், குருவிகள், கைகள் என்றாற் போன்று வழங்குவதே முறை.

> *‘கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரே*
> *கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே’*
>
> (தொல். சொல். பெய. 15)

என்பது தொல்காப்பியரின் விதிச் சூத்திரம். ‘கள்’ விகுதி பெற்ற பெயர்கள் அஃறிணைப் பலவின் பாலைக் குறிக்கும் என்பது இதன் கருத்து.

உயர்திணைக்கும் ‘கள்’ - விகுதி வந்த காலம் :

உயர்திணைப் பன்மை, அஃறிணைப் பன்மை இரண்டற்கும் ‘கள்’ விகுதியை விதிக்கிறார் பவணந்தி முனிவர். உயர்திணையில் ‘கள்’ விகுதி ஏற்பவற்றிற்குக் கொள்க என்றும், அஃறிணையில் ‘கள்’ விகுதி பெற்று முடிபவை பன்மையே என்றும் இவர் விதிக்கின்றார் (நன். 278, 280).

'கிளந்த கிளைமுதல் உற்றரவ் வீற்றவும்
கள்ளொன் ஈற்றின் ஏற்பவும் பிறவும்
பல்லோர் பெயரின் பகுதி யர்கும்'

(நன். 278)

எனவும்,

'முன்ன ரவ்வொடு வருவை யவ்வும்
சுட்டிறு வவ்வும் கள்ளிறு மொழியும்
ஒன்றல் எண்ணும் உள்ள இல்ல
பல்ல சில்ல் உள இல பல சில
இன்னவும் பலவின் பெயரா கும்மே'

(நன். 280)

எனவும் வருவன பவணந்தி முனிவரின் வாக்குகள்.

விகுதிமேல் விகுதியாகவு மாயிற்று - 'கள்' விகுதி :

நிற்க, இப்போதோ ஒருவரை 'அவர்' என்று பன்மை வாசகத்தால் குறிப்பது குறைவு போல் கருதப்படுகிறது. 'அவர்கள்' என்பது தான் தக்க பன்மை வாசகமாகப் பலர்க்கும் தோன்றுகிறது. இதனால் 'ர்' என்னும் பன்மை விகுதிக்குமேல் 'கள்' என்னும் பன்மை விகுதியும் சேர்த்து வழங்கி, அப்படிப்பட்டவற்றை 'விகுதிமேல் விகுதி' என்று அமைதி காண்கிறோம். இந்த நிலை இன்று நேற்று வந்ததன்று; வள்ளுவர் காலத்திலிருந்தே தொடர்ந்து வரும் ஒரு மரபு எனத் தெரியவருகிறது.

'பூரியர்கள் ஆழும் அளறு' (குறள். 919) என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. வினையாலணையும் பெயர்களிலுங்கூட அஃறிணைப் பன்மை விகுதியாகிய அவ்விற்கு மேலும் 'கள்' விகுதி சேர்த்து வழங்குதல் உண்டு.

'மேலையார் செய்வனகள்'

என்பது ஆண்டாள் திருப்பாவை (26).

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பாடிய '*திருமாலை*'ப் பிரபந்தத்துள்,

'பொறுப் பரியனகள் பேசில்'

(*திருமாலை 8*)

'ஊன மாயினகள் செய்யும் ஊனகாரர்களேலும்'

(*திருமாலை 41*)

எனவும் வந்துள்ளன.

'செய்வான் நின்றனகளும் யானே என்னும்' என்பது சட கோபரின் திருவாய்மொழி (5, 6, 4).

'நீ செய்வனகள் செயக்கண்டு'
(தேவா. 6, 47, 2)

'பிழைத்தனகள் அத்தனையும் பொறுத்தாயன்றே'
(தேவா. 6, 95, 8)

என வருவன திருநாவுக்கரசர் தேவாரம். திருவாசகத்தில்,

'வணங்கி யாம் விடேங்கள் என்ன'
(*திருச்சதகம்* 75)

எனத் தன்மை பன்மையிலும் கள்விகுதி வந்துள்ளது.

விகுதி மேல் விகுதி பெற்று வரும் செய்யுள் வழக்குகள் :

தேவாரம், திருவாசகம், திவ்யப் பிரபந்தம் முதலிய நூல்களில் விகுதிமேல் விகுதிபெற்றுவரும் வழக்குகள் மிகுதியாகக் காணப் படுகின்றன. ஒருசில எடுத்துக்காட்டுகள் வருமாறு :

கன்னிமார்கள் (தேவா. 1, 4, 2); செந்தமிழோர்கள் (தேவா. 1, 6, 9); தேவர்கள் (தேவா. 1, 7, 4); அலங்கல் நல்லார்கள் (தேவா. 1, 7, 8); விரிவிலா அறிவினர்கள் (தேவா. 4, 60, 9); பத்தர்கள் (தேவா. 5, 64, 1); தொண்டர்கள் (தேவா. 5, 64, 10); அருளுடையார்கள் (தேவா. 5, 100, 3); பிரமர்கள் (தேவா. 5, 100, 3); அருந்தவர்கள் (தேவா. 6, 4, 1) அமரர்கள் (தேவா. 6, 4, 1); சிந்தியார்களே (தேவா. 5, 100, 6); நினைத்த வர்கள் (தேவா. 6, 62, 4); சிட்டர்கள் (திருவா. 9 : 19); தேவர்கள் (திருவா. 13 : 12); இராக்கதர்கள் (திருவா. 15 : 9); அடியார்கள் (திருவா. 21 : 7, 49 : 8); அன் பர்கள் (திருவா. 24 : 4); தொண்டர்கள், பத்தர்கள், சித்தர்கள் (திருவா. 46 : 2); அமரர்கள் (திவ். பெரு. 1 : 4); மெய்யடியார்கள் (திவ். பெரு. 2 : 1); அடியார்கள் (திவ். பெரு. 2 : 4); அரம்பையர்கள் (திவ். பெரு. 4 : 2); ஆய்ச்சிமார்கள் (திவ். பெரு. 6 : 10); கற்றவர்கள் (திவ். பெரு. 8 : 6); இளையவர்கள் (திவ். பெரு. 8 : 9); அந்த ணர்கள் (திவ். பெரு. 10 : 2); சொல்வீர்கள் (திவ். பெரிய. 3, 7, 4), வாது செய்வீர்களும் (திவ். திருவாய். 4, 10, 5); கேட்பார்கள் (திவ். திருவாய். 7, 5, 2); சென்மின்கள் (திவ். திருவாய். 6, 8, 6); நுண் கேள்விவாய்வார்கள்,

வேதியர்கள் (திவ். முதற்றிரு. 37); குறுகலர்கள் விட்ட குதிரை.............ஓட்டினர்கள் தலைமலை குவித்தருளியே (கலிங். அவதா. 22).

'கள்' - விகுதியின் இன்றைய ஆட்சி :

மேலும், அஃறிணைப் பெயர் ஒருமை, பன்மை இரண்டையும் இடம் நோக்கி உணர்த்தக்கூடும் என்னும் நோக்கே இப்பொழுது எழுத்தாளரில் பெரும்பாலாருக்கும் இல்லை. ஆனால், மக்களுடைய பேச்சு வழக்கில் அவ்வகையான முழுமாற்றம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. தோட்டத்தில் மாடு பல புகுந்து விட்டாலும், 'மாட்டை விரட்டு' என்பார்களேயன்றி, 'மாடுகளை விரட்டு' என்று யாரும் கூறுர். எண்ணுப் பெயரோடு சேர்த்து வழங்கும் போதும், 'பத்து மாடு வாங்கினான்' என்பார்களே யன்றி, 'பத்து மாடுகள் வாங்கினான்' என்று பேசுவதில்லை. இங்கே பத்து என்பதனாலேயே அவை பன்மை என்பது தெளிவாகும். எனினும், இக்கால எழுத்தாளரில் பெரும்பாலாரும் 'பத்து மாடுகள்' என்று எழுதுவதுதான் தக்கது என்று கருதுகின்றனர். இது இன்றைய சூழ்நிலை. இதனால் 'கள்' இன்றைய எழுத்துகளில் மிகுதியும் புகுந்துவிட்டது; கருத்துச் செறிவைப் பெரிதும் நெகிழ்த்துவிட்டது; அழகுணர்ச்சியையும் வாக்கியக் கட்டுக் கோப்பையும் சீர்குலைக்கிறது. எழுத்தாள அன்பர்கள் இந்த பன்மைக் கள்ளைச் சிறிது நிதானமாக இடமறிந்து கொண்டால் உரைநடை அழகில் சிறக்கும்; வாசிப்பதற்கு இன்னோசையுடைத்தாம்.

வன்றொடர் மொழியுடன் 'கள்' விகுதி :

இஃது ஒருபால் இருக்க, 'கள்' விகுதி சேர்த்து வழங்கும் போது, சில பெயர்களில், 'கள்'-'க்கள்' ஆக வல்லெழுத்து மிகுந்து வரும். சிறுபான்மை மிகுதல் கொண்டு எங்கும் மிகுத்து எழுதலும் செவிக்கு இன்னோசை தருவதாக இல்லை. மாடுகள் ஆடுகள், பசுக்கள், பூக்கள், தெருக்கள், கொக்குகள், பற்றுகள், குருத்துகள் என்பன போல வருவன பலப்பல. இவற்றுள் பூக்கள், தெருக்கள் என்றாற் போலக் கொக்குக்கள், பற்றுக்கள், குருத்துக்கள் என்று வன்றொடர்க் குற்றுகர மொழிகளிலும் மிகுத்து உரைப்பதே தக்கது என்று ஒரு சாராரும், வன்றொடர்க் குற்றுகரச் சொற்களோடு 'கள்' விகுதி சேர்ந்து வருங்கால், எங்கும் மிகுதல் வேண்டா என்று மற்றொரு சாராரும் கருதுகின்றனர்.

வன்றொடர் முன் 'கள்' - விகுதிப் புணர்ச்சி :

இது குறித்து இலக்கண நூலார் யாது கூறினர் என்று நோக்கி விட்டுப், பின் இலக்கிய வழக்கிற்கு வருவோம். புணர்ச்சி என்பது இரு சொற்கள் ஒன்றுகக் கூடுங்காலத்து நேரும் நிலைமை. இருமொழிகளுள் முன்மொழி அல்லது நிலைமொழியின் இறுதியும் பின்மொழி அல்லது வருமொழியின் முதலும் இயையும் போது, சேரும் இரு சொற்களின் ஈறு-முதல்களில் நிற்கும் எழுத்தொலி களுக்கு ஏற்பவும், பொருளுக்குப் பொருந்தவும், ஒருசில மாறுதலகளை அடைவதும் உண்டு. எந்த இரு பொருள் மோதிக் கொண்டாலும், மோதிக்கொள்ளப் பெற்ற பகுதிகளில், மாறுதல் நிகழ்வது இயற்கை தானே? சில சமயங்களில் இரண்டற்கும் சேதம் வாராமல் தப்புவதும் உண்டல்லவா ? அதுபோலவே இரு சொற்களிடையே விகாரங்கள் நேர்வதும் இயல்பாக இருப்பதும் உண்டு.

இப்புணர்ச்சி பற்றிப் பவணந்தி முனிவரின் கருத்து :

சொல்லின் நிலையில் இடைச்சொற்களாகிய 'உருபு', 'விகுதி' முதலியன வந்தாலும் பதப்புணர்ச்சியின் நிலைமை போல மாறுதல் பெறுவது இயல்பே. இத்தகைய இடைச் சொற்களின் புணர்ச்சி குறித்துத் தொல்காப்பியம் விளக்கம் தாராவிடினும், நன்னூலார் பகுபத உறுப்புகளை நன்கு விளக்கியமை கவனித்தற்குரியது. பகுபத உறுப்புகளில் ஒன்றுகச் 'சந்தி' என்பதனையும் இவர் கொண்டுள்ளார். ஒருமொழியில் பகுதியோடு இடைநிலை சேரும் நிலையில் இரண் டற்கும் இடையில் நிகழும் மாறுதல்களைச் 'சந்தி' என்று குறிப் பிடுகிருர். விகுதி, சாரியை, உருபு முதலிய இடைச் சொற்கள் பிற சொற்களோடு இயையும் போது, அவ்வவ் ஈறு-முதல் கொண்ட பதப் புணர்ச்சிக்குச் சொன்ன விதிகளுள் ஏற்புடையன நோக்கி, அதன்படி கொள்க என்றும் உரைக்கின்ருர்.

' விகுதி, பதம், சாரியை, உருபு அனைத்தினும்
உரைத்த விதியின் ஓர்ந்து ஒப்பன கொளலே '

(நன். 254)

என்பது நனனூலார் கட்டளை. ஆகவே, எழுத்தொலிகள் இயையுங் கால் பதங்களிடையே யாயினும், விகுதி, உருபு போன்ற இடைச் சொற்களிடையே யாயினும், எங்கும் ஒரு தன்மையவாதல் பெறப் படும்.

தொல்காப்பியரின் விதி :

வன்றொடர்க் குற்றுகர மொழிகளின் புணர்ச்சி குறித்துத் தொல்காப்பியர் கூறும் பொழுது, வன்றொடர் மொழிகளின்முன் வல்லெழுத்துவரின் மிகுதிப் புணர்ச்சி நேரும் என்கிறார்.

' வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும்
வந்த வல்லெழுத் தொற்றிடை மிகுமே ;
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் [*றெல்லாம்*
வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றாகும்

(தொல். எழுத. 414)

எனவரும் தொல்காப்பியர் விதிப்படி வன்றொடர்க் குற்றுகர மொழியின்முன் வல்லெழுத்து வரின் மிகும் என்பது தெரியவரும். ' கொக்குக்கால் ', ' செககுக்கல் ' என்றாற்போலப் பதப்புணர்சியுள் வரும். இதே முறையில் ' கள் ' விகுதி சேர்ப்போமாயின், ' கொக்குக்கள் ', ' செக்குக்கள் ' என்று சொல்ல வேண்டும்.

நன்னூலில், ' வன்றொடர் அல்லன முன் மிகா அல்வழி ' (நன். 181) என்பது கொண்டு வன்றொடர்முன் மிகும் என்பதைப் பவணந்தி முனிவரும் குறித்தல் போதரும்.

பின்னூலாகிய முத்துவீரியம் தரும் கருத்து :

மிகப் பிற்பட்ட நூலாகிய முத்துவீரியம் இதனை ஒரு தனிச் சூத்திரத்தால் நன்கு தெளிவுற உரைக்கின்றது.

' வல்லெழுத்து இயையின் வன்றொடர் மிகுமே '

என்பது முத்துவீரியம் (249). இதற்கு, " வன்றொடர் மொழிக் குற்றியலுகரத்தின் முன் வல்லெழுத்துவரின் மிகும் " என்று உரையும், ' கொக்குக் கடிது ' என்று உதாரணமும் அந்நூலில் காணலாகும். இதனால் வன்றொடரின்முன் 'கள்' விகுதி வரும் போது, 'கொக்குக்கள்', 'பாட்டுக்கள்' என்றாற் போல வல்லெழுத்து மிகுத்து எழுதுதலே இலக்கண நூலார் கொள்கை என்பது புலப்படும்.

' கள் ' - விகுதிக்கு உறழ்ச்சி முடிவு :

ஆயினும், இந் நாளில் ' கள் ' விகுதிப் புணர்ச்சியில் வன்றொடரில் மிகுத்து எழுதுதல் பலவிடத்தும் வலிந்து உச்சரிப்பது போல் தோற்றம் அளிக்கின்றது. தவிரவும், வல்லின முதனிலை

கொண்ட 'தல்', 'கை', 'ப' போன்ற விகுதிகள் மிகாமலே எழுதப் பெறுதலும் ஒப்பு நோக்கத் தகுவதாம். வாழ்த்துதல், போற்றுதல், கூப்புதல் எனவும்; வாழ்த்துகை, போற்றுகை, கூப்புகை எனவும்; வாழ்த்துப, போற்றுப, கூப்புப எனவும் - இயல் பாதலே எங்கும் இருவகை வழக்கிலும் காண்கிறோம். இவ்வாறே 'கள்' விகுதி வரும் பொழுது வாழ்த்துகள், போற்றுகள் என்று சொல்வதே நேரிதாகத் தோன்றும். ஆதலால், பொருட் புணர்ச்சியிற் போல வல்லினம் மிகுத்தும், 'தல்', 'கை', 'ப' முதலிய விகுதிப் புணர்ச்சிகளைப்போல வல்லினம் மிகாதும் ஓசையினிமைககு ஏற்பக் 'கள்' விகுதிப் புணர்ச்சியில் உறழ்ச்சி முடிவு கொள்ளுதல் பொருத்த மாகும் எனத் தோன்றுகிறது.

இயல்பு புணர்ச்சியே ஏற்கும் :

எனினும், இம் மிகுதிப் புணர்ச்சி பொருட் புணர்ச்சிக்கு ஏற்புடைத்தாகுமே யன்றிக் 'கள்' விகுதி சேரும் புணர்ச்சிக்குப் பொருந்தாது என்பது தமிழ் அறிஞர் ஒருசாராரின் கோட்பாடு ஆகும். சிந்தாமணிச் செல்வராம் செந்தமிழ்க் களஞ்சியம் மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளையவர்கள் தமது 'தமிழ் - அன்றும் இன்றும்' என்றும் நூலில் இது பற்றிக் கூறுவது ஈண்டுக்கவனிக்கத் தக்கது. திரு. பிள்ளையவர்களின் கருத்துரை பின் வருமாறு :

> 'வன்றொடர் அல்லன முன் மிகா அல்வழி' என்னும் விதியால் வன்றொடர்க் குற்றுகரத்தின் பின் வருமொழி முதலில் வரும் வல்லினம் அல்வழி வேற்றுமை என்னும் ஈரிடத்தும் மிகும் என்பது பெறப்பட்டது. 'சுக்குக் கடிது', பதக்குப் பெரிது என வன்றொடரின் மிக்கவாறு காண்க' என்றார் மயிலைநாதர். 'சுக்குக் கடிது, பதக்குப் பெரிது' என்பன எழுவாய்த் தொடர்கள் என்பதை நாம் அறிவோம்.
>
> *"கொக்குப் பறக்கும்; புறாப் பறக்கும்;*
> *குருவி பறக்கும்; குயில் பறக்கும்;*
> *நக்குப் பொறுக்கிகளும் பறப்பர்;*
> *நானேன் பறப்பன் நராதிபனே!"*
>
> என்னும் இராமகவிராயர் பாட்டிலும், 'கொக்குப் பறக்கும்' என அல்வழியிலும், 'நக்குப் பொறுக்கிகள்' என வேற்றுமையிலும் வலி மிக்கதைக் காண்கிறோம். இவ் விதி பொருட் புணர்ச்சிக்குக் கூறியது.

" இதையே விகுதிப் புணர்ச்சிக்கும் விதியெனக் கருதி, பலர், 'எழுத்துக்கள்', 'கருத்துக்கள்' 'பதிப்புக்கள்' என எழுதலாயினர். இது பொருந்து மாறில்லை.

" 'வாழ்த்துதல்', 'கூப்புக' என்னும் சொற்களில் விகுதியிலுள்ள தகர ககர மெய்கள் மிகாமைக்குக் காரணமென்ன ? விகுதிகள் இடைச் சொல்லாதலே காரணமெனக் கொள்ளலாம். 'வாழ்த்துகின்றோம்' 'கூப்புகின்றோம்' என்னும் சொற்களைப் பகுதி விகுதி இடைநிலையாகப் பிரிக்குங்கால், வாழ்த்து + கின்று + ஓம் எனவும், கூப்பு + கிறு + ஓம் எனவும் பிரிக்கிறோம். இவற்றில் வாழ்த்து, கூப்பு என்னும் பகுதிகள் வன்றொடர்க்குற்றுகர மொழிகளே ; பொருட் புணர்ச்சி விதியின்படி இவற்றை யாரும் 'வாழ்த்துக்கின்றோம்', 'கூப்புக்கின்றோம்' என எழுதுவதுமில்லை ; உச்சரிப்பதுமில்லை. காரணம் யாது? 'கின்று', 'கிறு' என்பனவும் இடைச் சொற்களாயிருப்பதே யன்றோ ? எனவே, இடைச் சொற்புணர்ச்சியாகிய இடைநிலை விகுதிப் புணர்ச்சிகளில் வலி மிகாது என்பது பெறப்பட்டது.

' இடையுரி வடசொலின் இயம்பிய கொளாதவும்
போலியும் மரூஉவும் பொருந்திய ஆற்றிற்கு
இயையப் புணர்த்தல் யாவர்க்கும் நெறியே '

என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்தால் (239) இவ்விகுதிப் புணர்ச்சிக்கு அமைதி காண்பதே பொருத்தமாம்" (தமிழ்-அன்றும் இன்றும், பக். 65-67)

மேற்கண்ட ஏதுக்களாலும் எடுத்துக்காட்டுகளாலும் இயல்பு புணர்ச்சியே ஒத்தது என்பது திரு. பிள்ளையவர்களின் கொள்கை யாகும் என்பது தெளிவு.

மிகுதிப் புணர்ச்சியால் பொருள் வேறுபடும் :

பன்மைக்குரிய 'கள்' விகுதியை மிகுத்து எழுதும்போது மாறுபட்ட வேறுபொருள்களைச் சுட்டுவதாகவும் சில சொற்கள் அமைந்து விடுகின்றன. உதாரணமாக, கூட்டு, வாத்து, உப்பு, பருபபு என்பவற்றோடு 'கள்' விகுதியை மிகுத்து எழுதினால், கூட்டுக்கள், வாத்துக்கள், உப்புக்கள், பருப்புக்கள் என்று தரப்படவேண்டும். இவற்றில் வரும் 'கள்' பன்மைப்பொருளைச் சுட்டாது, 'கள்' என்னும்

பானப் பொருளின் பலவகைகளைச் சுட்டுவதாக ஆகிவிடும். பருப்பினாலாகியகள், உப்புச் சுவையுடைய கள் என்றாற் போன்று வேறு பொருள் தரும். எனவே, வன்றொடர்களில் 'கள்' விகுதி சேருங்காலத்து மிகுத்து எழுதுதல் பொருள் மயக்கத்திற்கு இட மாகிறது என்பதும் உணரத்தக்கது.

'கள்-விகுதி பெறும் லகர ளகர ஈறுகள் :

இங்ஙனமே 'கள்' விகுதி சேர்ந்து வரும் வேறு சில ஈற்றுச் சொற்களின் முன் வல்லினம் வரும்பொழுது, வேற்றுமையில் அவை முறையே 'ற்' 'ட்' - ஆகத் திரிதலும், அல்வழியில் உறழ்ச்சி விதி பெறுதலும் பொதுப்பண்பு.

'லள வேற்றுமையில் றடவும், அல்வழி
அவற்றோடு உறழ்வும், வலிவரினும்; மெலி
மேவின் னணவும், இடைவரின் இயல்பும்
ஆகும், இருவழி யானும், என்ப'

(நன். 227)

என்பது நன்னூலார் விதிச் சூத்திரம். பற்கள், விற்கள், வாட்கள் என்றாற்போல அல்வழியில் திரிந்தும், கால்கள், வேல்கள், தோள்கள் பொருள்கள், நாள்கள் எனவரும் இடங்களில் திரிபு இன்றியும் வருகின்றன. இங்கே, நாட்கள், பொருட்கள் என்று திரித்து எழுதினால் நாட்காலையிலே கொள்ளப் பெற்ற கள் அல்லது நாட்பட்ட கள் என்றும், சில பொருள்கள சேர்நதமைந்த கள், அல்லது பொருளால் வாங்கிய கள் என்றும் பொருள் மாறுபட்டுப் பிழைபட்ட கருத்தினைத் தோற்றுவிக்கும். இலக்கிய வழக்கிற் காணும் ஒருசில எடுத்துக் காட்டுகளும் இவ்வாறு கொள்ளுதல் தவறு என்பதைத் தெரிவிப்பனவாயுள்ளன.

அவ்வவர்க்கப் பொருள்கள் (தேவா. 4, 100, 4)

குலங்கள் மிகும் அலை கடல்கள் (தேவா. 6 14, 8)

நாள்களோர் நாலைந்து திங்கள் அளவிலே
தோள்கள் இருந்தவா காணீரே (திவ். பெரி. 2, 11)

தாள்கள் நோவத் தம்மில் முட்டி (திவ். பெரிய. 1, 3, 4)

கைதொழு நாள்களும் (திவ். திருவாய். 7, 10, 1)

முற்றின நாள்கள் (தேவா. 4, 16, 2)

சிவன் தாள்கள் (பெரிய, நாவுக். 411)

நாளைப் போவேன் என்று நாள்கள் சில செல்ல
(பெரிய. திருநாளைப். 21)

கடத்தலரி தாகும் நெறி நாள்கள் சில செல்ல
(கம்ப. சுந்தர. உருக். 60)

இவ்வகையான ஆன்றோர் வழக்குகளால் 'கள்' விகுதி வருமிடத்து இயல்புசந்தி கொள்ளுதலே பொருத்தம் என்பது தெளிவாம்.

பொருட் புணர்ச்சிக்கு விதித்தவற்றை அவ்வாறே விகுதிப் புணர்ச்சிககும் கொள்ளுதல் எல்லா இடங்களிலும் பொருந்துவதன்று. இது பற்றியே 'உரைத்த விதியின் ஓர்ந்து ஒப்பன கொளலே' (நன். 254) என்றனர் பவணந்தி முனிவர்.

வல்லின முதன் மொழி - இயல்பும் மிகலும் :

• இயல்பினும் விதியினும் நின்ற நிலைமொழி உயிரீற்றுச் சொற்களின் முன் வல்லின முதல் மொழிகளாகிய க, ச, த, ப, வரின், அல்வழி வேற்றுமைப் புணர்ச்சிகளில் வருமொழி வல்லெழுத்து மிகுதல் வேண்டும் என்பது பொதுவிதி.

'இயல்பினும் விதியினும் நின்ற உயிர்முன்
க, ச, த, ப மிகும் விதவாதன மன்னே'
(நன. 165)

என்னும் நன்னூல் சூத்திர விதிப்படி, 'தாராக் கடிது', 'கிளிக் கால்' என வரும். ஆனால், 'கள்' விகுதி சேர்ந்துவரின், 'தாராக்கள்', 'கிளிகள்' என்று கூறுதல் வேண்டும். 'பூக்கள்', 'பூவைகள்', 'பலாக்கள்', 'வாழைகள்' என்றாற் போல வரும் 'கள்' விகுதி சேர்ந்த சொற்களைக் கவனித்தால் பொது விதிப்படி மிகுந்தும், அதற்கு மாறுபட்டு மிகாதும் வருதல் தெரியவரும். இது குறித்தே மேலே காட்டிய நன்னூல் சூத்திரத்தில் பெரும்பான்மையும் என்னும் கருத்தில் 'மன்னே' என்னும் சொல்லை ஆளுகின்றார் பவணந்தி முனிவர். "விதவாதன பெரும்பான்மை மிகுமெனவே விதந்தன சிறுபான்மை மிகும் எனவும், விதவாதன சிறுபான்மை மிகா" எனவும் உரைகாரர் கருத்து உரைக்கின்றனர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, 'ஏரிகரை, குழந்தைகை, குழவிகை, மலைகிழவோன்' எனவும், 'கூப்புகரம், ஈட்டுதனம், நாட்டுபுகழ்' எனவும் இருவழியிலும் மிகாமல் வரும் தொடர்களைக் காட்டுகின்றனர்.

கவிதையுலகில் இருவகை நிலை :

இங்ஙனமே, 'கள்' விகுதி வரும் இடங்களிலும் இருவகை நிலைமையும் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

இட்டமான பசுக்களை (*திவ். நாச். 14, 1*)

ஐக்கள் போதவுந்த (*திவ். பெரிய. திரு. 1, 3, 7*)

கலங்க **ஐக்கள்** போதவுந்தி (*திவ். பெரிய. திரு. 1, 3, 9*)

எந்நா ளுன்ன**டிக்கள்** அடியேன் மேவுவதே!
(*திவ். திருவாய். 6, 10, 5*)

அடியார் அடியார் அடியார் **எங்கோக்கள்**
(*திவ். திருவாய். 8, 10, 10*)

பாக்கள் புனைந்து (*மலரும் மாலையும், 127*)

குன்றனைய **மாளிகைகள்** தொறுங் குலவும் **வேதிகைகள்**
ஒன்றிய மூவாயிர மங்குள வென்பார் **ஆகுதிகள்**
(*பெரிய. திருநா. 24*)

சுந்தரத் தாமரை புரையும் **துணையடிகள்** (*பெரிய. திருநா. 36*)

மருங்கு சூழ்ந்த **பதிகளில்** (*பெரிய. திருஞான. 130*)

வைய மேழுடன் **மறைகளும்** (*பெரிய. திருஞான. 221*)

பேணும் கொழுநர் **பிழைகளெல்லாம்** (*கலிங். 2 : 45*)

கடைகள் திறமினோ (*கலிங். 2 : 46, 50*)

அம்பலவன் **அடிகள்** (*மலரும் மாலையும் 130*)

உயிரீற்றுச் சொற்களின் முன் கள் விகுதி சேர்ந்து வரும்போது மிகுதியும் இயல்புமாம் நிலைமைக்குக் காரணம் இருவகை வழக்குப் பயிற்சியே யன்றி வேறு என்ன கூறமுடியும்? இத்தகைய ஒரு நிலையையே வன்றொடர் மொழிகளோடு 'கள்' விகுதிப் புணர்ச்சி யிலும் காண்கிறோம்.

வன்றொடர் முன் 'கள்'-விகுதிப் புணர்ச்சி—பதிப்பாசிரியர் நிலை :

நன்னூலுக்கு உரைப் பதிப்புகள் பல வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பின் மறுபதிப்பு (1880) ஒன்றில் மட்டும்தான் வன்றொடர்முன் கள் விகுதி புணர்க்குமிடத்து மிகுத்துத் தரப்பட்டிருககிறது. 'உயிரெழுத்துக்கள்', வல்லெழுத் துக்கள்' என்றாற் போல இப்பதிப்பில் காணப் பெறும். ஆனால், அவர் பதிப்பித்த முதற் பதிப்பில் வலிமிகாதே பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்த தென்றே தெரிய வருகிறது. பிற் பதிப்புகளில் பின் வந்தோர் மிகுத்துப் பதிப்பித்துவிட்டனர். ஆகவே, ஆறுமுக நாவலர் கொண்டது மிகாத வடிவமே என்பது தெளிவு. ஏனைய பதிப்புகளில் பதிப்பாசிரியர்கள், 'உயிரெழுத்துக்கள்', 'வல்லெழுத்துக்கள்'

என்ருற் போலப் பதிப்பித்துள்ளனர். கோ. இராச கோபாலப்பிள்ளை பதிப்பு (1880), விசாகப்பெருமாளையர் பதிப்புக்கு இணங்க வந்த பதிப்பு (1882), ஊ. புஷ்ப ரதச் செட்டியார் பதிப்பு (1886), ஸ்ரீநிவாஸ முதலியார் பதிப்பு (1888) முதலியன 'கள்' விகுதி வருங்கால் வலி மிகாமல் இயல்பாகக் கொண்டுள்ள பதிப்புகளாம்.

விசாகப் பெருமாளையர் மாணவர் பொருட்டு உரைநடையில் எழுதியுள்ள இலக்கணச் சுருக்கத்தில் 'கள்' விகுதி வருங்கால் மிகாமலேயே தந்திருக்கிருர். இந்நூலினின்று ஒரு சில எடுத்துக் காட்டுகள் வருமாறு: உறுப்புகளாலே (விதி. 136); வினைமுற்றுகள் (விதி. 147, 153, 154, 155, 365); வடவெழுத்துகள், மெய் யெழுத்துகள் முதலியனவாக வரும் இடங்களில் எழுத்துகள் என்று உள்ளன (விதி. 333, 334, 335 முதலியன); பொதுவெழுத்துகள் (விதி. 334); முதலெழுத்துகள் (விதி. 335); முடிப்புகள் (விதி. 367). இராமாநுஜக் கவிராயர் எழுதிய இலக்கணச் சுருக்க நூலிலும் (1848ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பு) எழுத்துகள் என்றே காணப்படுகிறது (1, 4, 7, 9). 1878ஆம் ஆண்டு, தில்லையம்பூர் சந்திரசேகர கவிராஜ பண்டிதரால் பிழையறப் பரிசோதிக்கப்பட்டு முத்தமிழ் விளக்க அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்ட யாப்பருங்கலக் காரிகையுரைப் பதிப்பும் வன்ருெடர்க் குற்றுகரங்களோடு மிகாதே 'கள்' விகுதி சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள பதிப்பாகும். அசைக் குறுப்பா மெழுத்துகளது (உறுப். 4); ஒற்றுகளுள் (உறுப். 5); அராகவுறுப்புகள் (செய். 1); ஒருசா ரெழுத்துகட் கெய்தியதோ ரிலக்கணம் (ஒழிபு. 1) அசை முதலாகிய வுறுப்புகள் (ஒழிபு. 8) என்று இவ்வாறு அப்பதிப்பில் மிகாமல் வரும் வடிவங்களே காணப் படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்ருண்டுத் தமிழறிஞர் நிலை:

இந்த இருபதாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் பதிப்புத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்தோராகிய வை. மு. சடகோப ராமாநுஜா சாரியார், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் முதலியோர் சிலர் 'கள்' விகுதி வருமிடங்களில் வலி மிகுத்துப் பதிப்பித்திருக்கின்றனர். மறைமலையடிகளோ தாம் எழுதிய 'சிந்தனைக் கட்டுரைகள்', 'அறி வுரைக் கொத்து' என்னும் உரைநடை நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் வலி மிகாத வடிவமே தருகின்ருர். அடிகளாரின் நூலாகிய 'அம்பிகாபதி அமராவதி' நாடக நூலின் மூன்ரும் பதிப்பிலிருந்து சில எடுத்துக்காட்டுகள்: 'சில வரிப்பாட்டுகளை எடுத்து யாழில்

இசைத்துப்பாடு' (பக். 14); 'இவ்வரிப் பாட்டுகளை இயற்றிய இளங்கோ' (பக். 15); 'முதலாழ்வார் பாடிய திருப்பாட்டுகளை எடுத்துக்காட்டி' (பக். 34); 'பின்னிரண்டு பாட்டுகளில்' (பக். 46).

திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியாரவர்களின் நூல்களிலே வன்றொடரோடு 'கள்' விகுதி மிகுத்தே தரப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, அவர்களுடைய 'இந்தியாவும் விடுதலையும்' என்னும் நூலில், 'மறுப்புக்கள்' (பக். 23); 'குறிப்புக்கள்' (பக். 25, 42); 'அமைப்புக்களில் (பக். 30); 'பேச்சுக்களை' (பக். 365) என வந்திருத்தலைக் கூறலாம். பேராசிரியர் எஸ் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் தமது நூல்களிலே எங்கும் மிகுதிப் புணர்ச்சி கொண்டுள்ளார். இங்ஙனமே தமிழறிஞர் வேறு சிலர் நூல்களிலும் மிகாதும் மிக்கும் உறழ்ச்சி நிலை காணப்படுகிறது.

இலக்கிய வழக்கில் இருவகை ஆட்சி :

மேலும் ஒரு சில இலக்கிய வழக்குகளை நோக்குவோம். 'கூத்துக்கள் கண்டுமே' (திவ். திருவாய். 7, 5, 6) எனவும், 'இவை என்ன மயக்குக்களே' (திவ். திருவாய். 7, 8, 5) எனவும், மிக்கு வருதலை இப் பகுதிகளில் காண்கிறோம்.

மாதரம்பொற் கொப்புகளும் மன்னீர் மதகுகளும்
காதலையப்போடு கலைசையே

எனவரும் கலைசைச் சிலேடை வெண்பாவில் 'கொப்புகள்' என மிகாமல் வருதல் கவனிக்கத்தகும். கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்கள் வன்றொடர்க் குற்றுகர மொழிகளில் 'கள்' விகுதியை மிகுக்காமல் இயல்பாகவே கொண்டுள்ளார்.

மன்னு பல நினைப்புகளில் வந்து கலவாமல்	(மலரும். 10)
விடும் களமும் விளைநிலமும் தோப்புகளும்	(மலரும். 23)
மடைச் சிப்புகள் மோதித் திறந்து வந்தேன்	(மலரும். 291)
ஆம்பலின், மொட்டுகள் மெல்ல அவிழ்வதுண்டு	(மலரும். 383)
நாடியே வட்டுகள் ஆடிடுவோம்	(மலரும். 815)
சமயச் சழக்குகளைப் போக்குங்கொடி	(மலரும். 868)
துட்டர் துடுக்குகளை அடக்குங் கொடி	(மலரும். 871)
பொறுப்புகள் சற்றும் உண்டோ	(மலரும். 891)
மண்டையுடைத்து வழக்குகள் பேசிநாம்	(மலரும். 808)
வம்புவழக்குகள் போக்கும் பாகம்	(மலரும். 1131)
வெற்புகள் நின்று கூத்தாடினவே	(ஆ. ஜோ. I, 10)

குத்து **விளக்குகள்** ஏற்றி வைத்தார் (ஆ. ஜோ. I, 28)
வாத்துகள் சண்டைக்கு விட்டிடுவார் (ஆ. ஜோ. I, 32)
பார்வை மறைத்திடாப் **பட்டுகளும்** (ஆ. ஜோ. I, 36)
வழக்குகள் ஒன்றும் வரலாகாது (மரு. மான். பரிகலப். 8)
சவுக்குகள் ஆக்கவும் (மரு. மான். வாழ்த். 101)

கைச் சீட்டுகளும் கடச் **சீட்டுகளும்**
கைச் **சாத்துகளும்** பொய்ச் **சாத்துகளும்**
(மரு. மான். கோடேறி. 37, 38)

வழக்குகட்கு ஒய்வு வருமோ ஐயா
(மரு. மான். கோடேறி. 403)

உழைப்புகள் பற்பல ஓங்கிய நாட்டில்
வழக்குகள் நிதமும் வளர்ந்து வருவது
(மரு. மான். கோடேறி. 417, 418)

இந்தா பூட்டுகள் இவையும் போதுமா ?
(மரு. மான். யாத். 96)

பன்மை விகுதிகள்பற்றி வீரமாமுனிவரின் கருத்துரை :

இலக்கிய வழக்குகள் இவ்வாறாக, இனிப் பன்மை விகுதிகளின் இயல்பு குறித்து வீரமாமுனிவர் இயற்றிய 'கொடுந்தமிழ்' என்னும் நூலுள் எடுத்துக் காட்டுவனவும் ஈண்டைக்குப் பொருத்தமான சில செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன.* வீரமாமுனிவர் காட்டும் விளக்கம் வருமாறு :—

விதி. 1. நெடில் எழுத்தோடு முடிகின்ற பெயர்ச் சொற்கள் 'க்கள்' என்பனவற்றோடு சேர்ந்து பன்மையாகின்றன. 'கனு' என்பது 'கனுக்கள்' எனவும், 'கிடா' என்பது 'கிடாக்கள்' எனவும், 'ஈ' என்பது 'ஈக்கள்' எனவும் இதுபோன்று பிறவும் அமையும்.

விதி. 2. 'இ, உ, ஐ' எனமுடியும் சொற்கள் 'கள்' பெற்றுப் பன்மை யாகும்; 'க' இரட்டிப்பதில்லை. இவ்விதமாக விழி, விழிகள்; மணி, மணிகள்; விருந்து, விருந்துகள்; எருது, எருதுகள்; மாடு, மாடுகள்; மலை, மலைகள் ; ஆலை, ஆலைகள் - எனவும் இவை போல்வன பிறவும் அமையும். இவை தவிர மக்கட்

Rule 1. Nouns which end in a long vowel always from the plural by adding க்கள் : thus from கனு, கனுக்கள் ; from கிடா, கிடாக்கள் ; from ஈ, ஈக்கள் ; from பூ, பூக்கள். &c.

Rule 2. Those which end in இ, உ, ஐ, have in the plural கள், the க not being doubled; thus from விழி, விழிகள்; from மணி, மணிகள்; from விருந்து, விருந்துகள்; from எருது, எருதுகள்; from மாடு, மாடுகள்; from மலை, மலைகள்; from ஆலை, ஆலைகள் &c. From these except, first, the

பெயர்களும் பன்மையில் இவ்விதிகருட்பட்டன வெனினும் பொதுவாக 'மார்' பெற்றும் அமையும்.

(உ-ம்) சுவாமிகள் அல்லது சுவாமிமார்; செட்டிகள் அல்லது செட்டிமார்; தம்பிகள் அல்லது தம்பிமார். • தமக்கைகள் அல்லது தமக்கைமார்.

இவை தவிர 'உ' என ஈற்றில் முடிபவை பன்மையில் ஒற்று இரட்டித்து வரும். குருக்கள், சத்துருக்கள், சம்மனசுக்கள், பெண்டுக்கள், தெருக்கள் என அமையும்.

விதி 3. மெய்யெழுத்துப் பெற்று முடிபவை 'கள்' சேர்த்துப் பன்மையாக அமையும் (உ-ம்) கண்கள், முகங்கள், வாய்கள், மயிர்கள், மயில்கள், புகழ்கள், தூள்கள், பலன்கள் முதலியன.

இவை தவிர ஆண்பாலில் 'ன்' பெற்று முடிபவை பன்மை வடிவத்தில் 'ன்' 'ர்' ஆக அமையும். இவ்விதம் மூத்தோன், மூத்தோர்; தேவன், தேவர், கர்த்தன், கர்த்தர்; மனுஷன், மனுஷர்; ஊரான், ஊரார் எனவும் இவை போலப் பிறவும் அமையும். மகன் ஏற்கெனவே செந்தமிழில் பன்மையில் 'மகர்' எனவழங்குகின்றதெனினும் இது பேச்சு வழக்கில் இல்லை. 'மக்கள்' என வழங்கப்படுகிறது. தகப்பன், அண்ணன், தோழன் என்பன தகப்பமார், அண்ணமார், தோழமார் எனவரும். தோழமார், தோழர் எனவும் வரும். 'ர்' பெற்று பன்மையில் அமைந்தவைகளோடு 'கள்' விகுதியும் சேர்த்துத் தேவர், தேவர்கள் எனவும், இது போன்று பிறவும் அமையும். இறுதியில் ஒரு சில மெய் யெழுத்துப் பெற்று முடிவன பன்மையில் 'க' இரட்டித்தும் வருகின்றன. இவ்விதமாக ஆள், ஆள்க்கள் எனவும், நாள், நாள்க்கள் எனவும் அமையும். ஆனால் வாள்,

---

names of men, which although they may have a plural according in this rule, generally terminate it also மார்: thus சுவாமிகள் or சுவாமிமார், செட்டிகள் or செட்டிமார், தம்பிகள் or தம்பிமார், தமக்கைகள் or தமக்கைமார் &c. Except besides, more which end in 'u' which in the plural double the க; thus குருக்கள், சத்துருக்கள், சம்மனசுக்கள், பெண்டுக்கள், தெருக்கள், &c for which no certain rule besides custom can be assigned.

Rule 3. Those which end in a consonant add கள்; thus கண்கள்; முகங்கள்; வாய்கள்; மயிர்கள்; மயில்கள், புகழ்கள்; தூள்கள்; பலன்கள் etc. From these except Masculines ending in 'ன்', for these in a plural change ன் into ர்: thus for example, மூத்தோன், மூத்தோர்; தேவன், தேவர்; கர்த்தன், கர்த்தர்; மனுஷன், மனுஷர்; ஊரான், ஊரார்; etc. From these except மகன் a son: for although in the high dialect. It may for the plural properly say மகர், maguer, sons and daughters: Still in the vulgar dialect it is not usual, and its said மக்கள். Except தகப்பன், அண்ணன், தோழன், from which comes தகப்பமார், அண்ணமார்,

வாள்க்களாக வருவதில்லை; வாள்கள் என பொது விதியால் வரும், ஆக இவ்வழக்கங்களும் பொது விதியோடு இணைகின்றன. அஃறிணைப் பெயர்களைப் பன்மையிற் குறிக்க ஒருமை வடிவத்தைக் கையாள்வதையும் தமிழருடைய மரபாகக் கொள்ளலாம் (உ-ம்) பத்துக்குதிரை, மரமெல்லாம், பலகறி.

இக்காலத்திற்கேற்றதோர் இனிய முடிவு:

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டியவற்றை யெல்லாம் கூர்ந்து நோக்குவோமாயின், 'கள்' விகுதிபற்றி வழக்காற்றிலுள்ள பற்பல மரபுகளும் புலப்படும். சிறப்பாகக் 'கள்' விகுதியை வன்றொடர்க் குற்றுகரத்துடன் சேர்த்து வழங்குமிடத்து இயல்பு, மிகுதி என்னும் இருவழிகளையும் தமிழில் வல்ல பேரறிஞர்களே மேற்கொண்டுள்ளமையும் தெரியவரும். ஆகவே, நாமும் ஓசையினிமை, பொருள் மாறுபடாமை என்னும் இரண்டையும் முக்கியமாகக் கருத்துள் கொண்டு மிகுத்தும் மிகாதும் பயன்படுத்துதல் ஆன்றோரின் வழக்கு நெறியைத் தழுவிச் செல்வதாகும். எத்தனையோ தொடர்களுக்கு உறழ்ச்சி விதியை, அதாவது இயல்பாயும் விகாரம் பெற்றும் வருதலை இலக்கண நூலார் விதித்துள்ளமையைத் தமிழறிஞர் அறிவர். எனவே, 'கள்' விகுதி வன்றொடர்க் குற்றுகர மொழிகளோடு புணரும் பொழுதும் அம்முறையில் உறழ்ச்சி விதி கொள்ளுதலே சாலவும் பொருந்தும் என்னலாம்.

தோழமார்: this last is also called தோழர் observe that those which in the plural have ர், may add கள் to this : thus தேவர், தேவர்கள் etc. Except finally a few. which although they end in consonant double க in the plural : as from ஆள், ஆள்க்கள்; from நாள், நாள்க்கள், and yet from வாள், comes not வாள்க்கள், but in accordance which the general rules வாள்கள்: in all these custom supplements the rule. The rule Observe however here that the Tamulians themselves openly teach, that neuter Nouns are often used in the singular for the plural number: thus பத்துக் குதிரை ten horses, மரமெல்லாம் all trees; பலகறி more dishes, & etc.

(A Grammar of the common dialect of the Tamil Language called கொடுந்தமிழ் by constantius Joseph Beschi—1848. pp. 30-31).